

— Ако е помакъ, не е ахмакъ, думаше Милчевъ на другаря си. — Отъ черпнята се не отказва, но двѣ крачки да направи, да опжти, да послужи, хичъ го нѣма!“ . . .

— Остави го! Не видишъ ли, че вѣтрътъ го пронизва отъ всѣка дупка на продупчената му аба? Този е общъ обичай у нашенци: „Тамъ хе-е“, па иди му разбери къ дѣ сочи съ глава . . . оправдаваше го Колевъ.

В. Благоева.

Слѣдва.

Водопадче.

Изъ балканскитѣ усои
Криволичи тамъ поточе,
И отъ радостъ то обзето
Бистро, тихо си клокоче.

Но за мигомъ то се спуща
Надълбоко отъ скалата
И съ бриланти то обсипва
Чудно околвръсть трѣвата,

И отново пакъ се собира
Въ тия глухи пушинаци,
Тиха пѣсенъ пакъ подема
Изъ неравнитѣ букаци.

Тр. Симеоновъ.